

25/2015 – ročník VIII.

Jak pomáhají zvířata?

Jako malý kluk jsem vždy toužil mít vorvaně a chovat ho ve vaně. Taky jsem chtěl mít medvědici, abych se ve škole mohl vmlouvat, že mi snědla učebnici. Mimo jiné jsem chtěl mít psa dingo, neboť bychom spolu mohli hrát bingo. A potom jsem prosil rodiče, aby mi pořídili žirafu, abychom mohli spolu hrávat na harfu.

Jak je známo, zvířata mají na člověka vliv, a to nejen vorvani, medvědi, psi dingo a žirafy. Již naši jeskynní prapředci udržovali se zvířaty úzké vztahy, a to především s mamuty. Kromě toho, že tito tvorové představovali zdroj potravy, vázalo k nim pralidi beze sporu i silné citové pouto. Proč by jinak stěny svých jeskynních příbytků zdobily více či méně zdařilými kresbami těchto chobotnatců? A nedovedete si ani představit ty přívaly smutku, kdyby mamuti ze dne na den zmizeli. Zkrátka a jednoduše - se zvířaty jsme citově spjati již od pradávných dob.

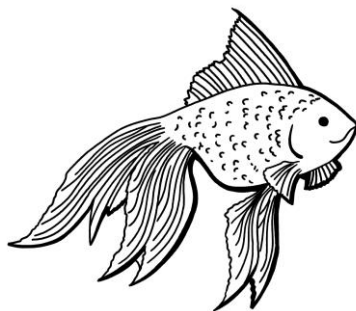
Pravděpodobně každý chtěl mít jako malý svého domácího mazlíčka, který by byl jeho kamarádem. Já měl akvarijní rybku - neonku. Na základě této zkušenosti bych rodičům doporučil, aby svým ratolestem také pořídili rybičky. Jsou to výborní dětské psychologové, protože tiše poslouchají a nikdy nic „nevykecají“. Bylo pak pro mne velmi smutné se s neonkou rozloučit, když pošla, splachuje ji do záchodu.

Když denně vídám důchodce, kteří venčí své psy, říkám si, že je to také dobré. Jejich potřeba o někoho se starat je tak uspokojena. Přemýšlím o tom, že

bych babičce také koupil psa. Třeba by mi přestala volat kvůli tomu, abych si dal pozor při večerní cestě domů nebo abych se teple oblékl. To já už totiž ve svých osmnácti letech zvládám. Ovšem, jak známo, nic se nesmí přehánět. Když jsem jednou viděl paní, která svého čtyřnohého miláčka vezla v kočárku, nezbývalo než se chytit za hlavu.

V současnosti máme doma dvě morčata, což jsou mimochodem nejotravnější, ale i nejděčnější tvorové na zemi. Taky u nás chodí lišky dávat dobrou noc. Čas od času se probudím s pořádnou opicí, ale toto zvíře se mi nejeví býti pro člověka přínosným...

Marek Čaha (G8)

**Předvánoční ochutnávka
anglického dezertu
Christmas puding
CMGaSOŠPg Brno, 18. 12. 2014**

Foto © archiv vyučujících AJ

Vánoční akademie 2014
Brno, KC Babylon, 19. 12. 2014

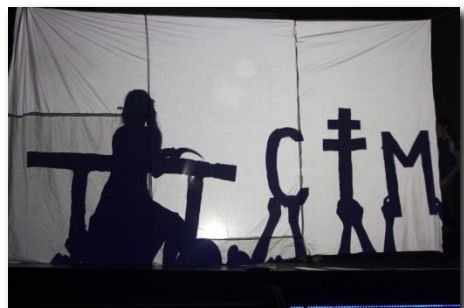

Foto © L. Marek

Tříkrálový večer Brno, kostel sv. Augustina, 6. 1. 2015

Foto © J. Čermák

**Gastronomická soutěž
studentů francouzštinářů G3 - G8
O nejlepší tříkrálový koláč
(Galette des Rois)
CMGaSOŠPg Brno, 13. 1. 2015**

Foto © S. Cyrila

1. místo: koláč č. 4
Jana Mlatečková
Hana Martauzová
Anna Filipcová
(G4)

**Akademický den CMGaSOŠPg Brno
Sál CMcZŠ Brno, 29. 1. 2015**

**P. Pavel Pola OCD, SIRIRI
Středoafriická republika
– může nás obohatit
jedna z nejchudších zemí světa?**

**Marek Orko Vácha
Deset let od přečtení
genomu člověka**

Foto © L. Marek

12. reprezentační ples Klubu přátel cyrilometodějské školy v Brně o. s. Brno, KC Dělnák, 29. 1. 2015

Tradičně, letos již podvanácté, se na konci ledna konal v Dělnickém domě v Líšni reprezentační ples Klubu přátel cyrilometodějské školy v Brně o. s. Jako téma byl zvolen černobílý film 20. - 30. let, potažmo móda první republiky. Pro většinu potenciálních účastníků získal ples status aktuální, myslím, první týden v lednu, kdy proběhlo ve třídách CMGaSOŠPg zvaní, spojené s krátkým tanečním vystoupením. Posléze se začaly prodávat lístky. O zájmu svědčí fakt, že 22. ledna, tj. ani ne dva týdny od zahájení prodeje a přesně týden před konáním plesu, bylo všech 200 lístků k sezení vyprodáno. Jako pořadající třída jsme byli mile překvapeni (až nadšeni) a pokračovali v důsledné organizaci a přípravách. Postupně jsme shromáždili dostatek darů do tomboly v čele s hlavními cenami – televizí, dortem, krůtou, ukulelem...

Večer byl slavnostně zahájen krátkým, ale zato jedinečným proslovem pana ředitele Štěpána Policera a následně předtančením třídy G6, které bylo dle mého názoru navzdory náhlým změnám v obsazení opravdu velmi vydařené. V průběhu večera jsme mohli zhlédnout originální, nostalgickou, a přitom optimistickou stínohru třídy G8, stepařské vystoupení talentovaných sourozenců Anny a Ondřeje Hriadelových a po menších peripetiích i půlnoční překvapení, jehož námětem se stal legendární komik Charlie Chaplin. Zájemci se mohli ve fotokoutku nechat po celý večer stylově zvěčnit polaroidem.

Celým večerem nás brilantně provázela Marie Tomanová. Úlohu hudebního doprovodu splnila energická kapela Golden Delicious a následně violoncellové těleso Four C, vkusně doprovázené bicími.

Troufám si tvrdit, že 12. reprezentační ples Klubu přátel cyrilometodějské školy v Brně o. s. byl velmi dobře organizován, živá a přátelská atmosféra. Musíme si však uvědomit, že to, že jsme měli možnost velmi dobře se pobavit se skvělými lidmi, či využít příležitosti ke vzájemnému stmelení nehraje jen roli třešničky na dortu. Potkáváme se sice vzájemně ve třídách a na chodbách necelých deset měsíců v roce, to však může někdy vést ke stereotypu. Dle mého názoru nás může školní ples přimět se na lidi, o kterých máme často hluboce zakořeněný, možná předpojatý či úzce vymezený obraz, podívat i z jiného úhlu pohledu. Bohužel účast z řad profesorského sboru nebyla příliš vysoká...

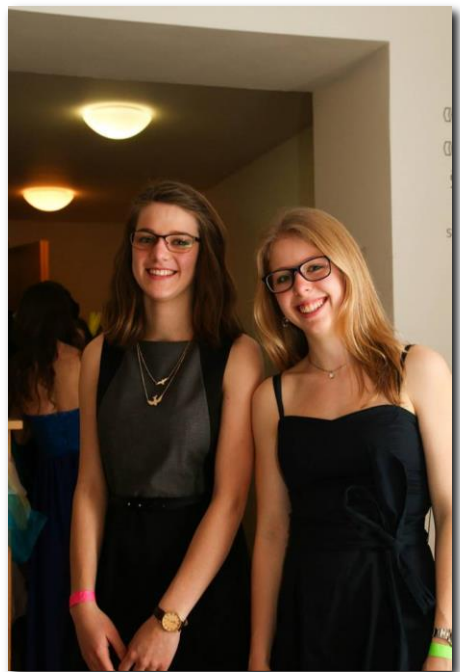
Tímto bych chtěla poděkovat jménem třídy G6 všem účastníkům za vytvoření vynikající atmosféry stejně jako za bezkonfliktní spolupráci. A v neposlední řadě také povzbudit všechny letos nezúčastněné studenty i pedagogy k návštěvě příštího, již 13. reprezentačního plesu Klubu přátel cyrilometodějské školy v Brně o. s. v roce 2016.

Anna Štykarová (G6)

Foto © V. Kába

Kolik tváří má lež?

Každý jistě v dětství slýchal větu: „Lháť se nemá!“. Lež pro nás znamená něco, za co nás rodiče přinejmenším vůbec nepochválili. Nebo zde můžeme uvést známá česká přísloví „Lež má krátké nohy“ či „Kdo lže, ten krade a do pekla se hrabe“. Ale je to vážně tak neotřesitelná pravda? Skutečně neexistují případy, kdy lze lež ospravedlnit? Nestává se v některých situacích lež nejlepším možným řešením?

Pokud budeme srovnávat lež s jejím protikladem, tedy pravdou, a začneme se zamýšlet nad jejich podstatou, jistě dojdeme k závěru, že lež je špatná a pravda naopak dobrá. Z toho plyne otázka: „Může tedy z něčeho, co je ve své podstatě špatné, vzejít něco dobrého?“ Osobně se domnívám, že spíše ne. Zlo je často zabaleno do pěkného kabátku, ale uvnitř se skrývá otázka. Někdy se nám může zdát, že lež je pro toho druhého lepší a příjemnější. Stává se to v každodenních situacích, kdy za námi například někdo přijde a chce vědět, jestli ta povídka, kterou napsal, je kvalitní. My si to přečteme a hned se nám v duchu honí myšlenky: „To je tak neoriginální! Stále se tam jen opakuje!“ Nahlas však s jistotou prohlásíme: „Výborná práce, jen tak dál!“ Skrýváme pravdu, protože je bolestivá a nepříjemná. Ale co když by ten dotyčný poté, co by poznal pravdu, začal na sobě pracovat a stal se slavným spisovatelem?

V některých těžkých životních situacích se nám může lež jevit jako vysvobození. Někdo leží na smrtelné posteli a chce vědět, jestli jste se již s manželem

usmířili. Řeknete ano, chcete, aby zemřel šťastný. Ve skutečnosti se však s manželem rozvádíte. Ale i zde si nemohu pomoci: ten člověk sice zemřel s klidným vědomím, které ale bylo oklamáno lží. Nezemřel tedy v pravdě. I když totiž pravda skutečně bolí a může být i velmi krutá, zůstává pořád pravdou...

Na druhou stranu – zůstaňme stále u rozvodů – manželka s manželem se chtějí rozvést, svým dětem to však nechtějí říci, a to až do chvíle, kdy je to zcela jisté. Proto nějaký čas dětem lžou, že je vše v pořádku a že se mají stále rádi. V tomto případě si myslím, že je to skutečně pro dobro dětí, které rozvodem vždy velmi trpí. Dokud to není „černé na bílém“, může se leccos třeba i změnit...

Dle mého názoru se stává lež ospravedlnitelnou v případě, že není žádné jiné východisko, jak nastalou situaci řešit. Někdy nás životní události doženou k tomu, abychom lhali, protože zkrátka nemáme na výběr. Stačí se podívat o třicet let zpět na události, které se odehrávaly v našem státě. Během komunistického režimu byla lež často nevyhnutelná. Komunistická ideologie nutila lidi, aby lhali – lhali, aby zachránili svůj vlastní život, svoji rodinu, své děti.. Bylo to tedy správné?

Lež má mnoho tváří a podob, od malých, milosrdných lží až po velké, závažné. V mnoha případech se nám může zdát jako vysvobození, někdy však také jako začátek zkázy. Především se to ale týká svědomí každého z nás...

Helena Todorová (G8)

... s P. Pavlem Polou OCD**1. Otče Pavle, mohl byste se, prosím, našim čtenářům představit?**

Pocházím z Prahy, je mi 33 let, jsem členem řádu bosých karmelitánů a pět let knězem. V současné době žiji v klášteře u Pražského Jezulátka v Praze.

2. Kdy a proč se zrodil nápad založit organizaci SIRIRI? Čemu se věnuje?

Tento nápad vznikl v roce 2006, kdy SIRIRI společně založilo šest zakladatelů. Byli mezi nimi dva karmelitáni a čtyři laici, kteří měli nějaký vztah ke Středoafričké republice nebo přímo ke karmelitánským misiím. Na počátku stála touha nějak naše dvě země propojit, a vytvořit tak most solidarity mezi srdcem Evropy a srdcem Afriky. SIRIRI realizuje ve spolupráci s místními misionáři rozvojové projekty v oblasti vzdělávání, zemědělství a zdravotnictví.

3. Kde se nachází Středoafričká republika? Proč organizace SIRIRI podporuje právě tuto zemi?

Středoafričká republika je, jak už název napovídá, přímo uprostřed afrického kontinentu mezi Kamerunem, Čadem, Súdánem a Kongem. SIRIRI si ji vybrala pro její obrovskou chudobu (v loňském roce se „umístila“ na posledním 142. místě v žebříčku prosperity) a také proto, že zde působí přes čtyřicet let misionáři bosí karmelitáni, kteří se stali klíčovým partnerem při realizaci projektů, které SIRIRI ve Středoafričké republice má.

4. Jaké jsou Vaše projekty? Kolik jste založili misií?

Naše projekty se týkají všech tří zmíněných oblastí – školství, zemědělství, zdravotnictví. Financujeme tedy provoz Stacionáře pro sirotky, Střední školu (kterou jsme také postavili), učiliště pro automechaniky nebo školu pro starší ženy, dále jsme sázeli stromy, pomáhali zajistit zdravotní péči pro zranitelné skupiny obyvatel (těhotné ženy, vdovy, uprchlíky, staré lidi) a mnoho dalších.

Misie přímo nezakládáme, pouze s nimi spolupracujeme. Karmelitáni jich mají v zemi pět. Jednu v hlavním městě a další čtyři na severozápadě země, který je nejvíce osídlen. Svým záběrem tedy pokrývají docela významnou oblast.

5. Kolik je ve Středoafričké republice nyní misionářů a z jakých zemí pocházejí?

Misionářů ve Středoafričké republice působí deset, jsou to až na jednoho Čecha Italové. Kromě toho ale vychovali a stále vychovávají bratry z řad místních, kteří by měli v budoucnu misie převzít. Cílem je, aby se postavili na vlastní nohy. To je i cílem SIRIRI – přáli bychom si, aby nás Středoafričané nepotřebovali, i když víme, že je to hudba velmi vzdálené budoucnosti.

6. Jak získáváte finance? Jak mohou naši čtenáři konkrétně pomoci?

Většina našich peněz, díky kterým můžeme pro Středoafričskou republiku pracovat, pochází od drobných dárců. Někteří přispívají pravidelnými měsíčními částkami v řádu stokorun. Ve výsledku je to ale docela slušná suma, se kterou navíc můžeme počítat při plánování na-

ších aktivit. Naši činnost je možné podpořit na účet 666646/5500, případně se přihlásit do Klubu přátel, což má ještě další výhody. Více o tom na našem webu www.siriri.org

7. Co je každodenní náplní ředitele takové organizace?

Ředitel se stará o to, aby všechno fungovalo, aby všichni dobrovolníci byli na svém místě, musí myslet na komunikaci s Afrikou, sledovat všechny termíny a akce v ČR, administrativu, komunikaci... Nedělá to ale sám, do činnosti se zapojuje množství dobrovolníků – ty musí koordinovat a motivovat. Kromě toho se také dívá dopředu, směrem, kterým se má organizace v nejbližším horizontu ubírat.

8. Vzpomněl byste si na nějaký vtipný zážitek z Vašich misí?

Když jsem byl loni na podzim v Bozoum, malém městečku na severu země, měla tam na krátkou návštěvu přiletět středoafriká ministryně sociálních věcí. Přiletěla z Bangui, hlavního města, přistáli na poli za městem a já jsem se účastnil delegace, která ji jela přivítat. Misionář otec Aurelio mi říkal, že to malé desetimístné letadlo, kterým přiletí, je možná české výroby. Tak jsem ho ve volné chvíli začal obcházet a zkoumat a skutečně jsem objevil malou cedulku „Manufactured by Let a.s., Kunovice, Czech republic“. S nadšením jsem to chtěl říct pilotovi, který stál opodál – že jsem z té samé země jako jeho letadlo – a on povídá: „No a já su z Hané!“. To setkání mě pobavilo, v zemi na konci světa, kde je Čechů asi jako na prstech jedné ruky...

9. Mohl byste našim čtenářům doporučit nějakou zajímavou knihu, která je spojená se Středoafričkou republikou?

Určitě stojí za přečtení kniha Marcela Drlíka: *Český lékař v srdci Afriky*, která vyšla v několika dotiscích v Portálu. V březnu letošního roku pak má rovněž v Portálu vyjít kniha dvacetiletého dobrovolníka Vojtěcha Bílého: *Když padají manga (Dobrovolníkem uprostřed válečného konfliktu)*. To bude podle všeho také síla.

Děkujeme za rozhovor!

Kateřina Pokorná (G8)

P. Pavel Pola OCD

- narozen 22. 4. 1981
- 3 roky studoval na 1. LF UK v Praze, poté absolvoval KTF UK v Praze
- v r. 2003 vstoupil do řádu bosých karmelitánů, kněžské svěcení přijal v dubnu 2010
- v současnosti absoluuje psych. výcvik pro kněze
- v SIRIRI působil do ledna 2015 jako ředitel, nyní má na starosti komunikaci se Středoafričkou republikou a zpracovávání projektů
- Středoafričké republiku navštívil v letech 2006 a 2014 (vždy na 14 dní)
- má rád hudbu (varhany, citera, poslech)
- mezi jeho vášně patří také příroda a italská kuchyně
- žije v klášteře bosých karmelitánů v Praze na Malé Straně
- má tři sestry

Náhodné setkání s českým pilotem

U studny, kterou SIRIRI vyhloubila

S dětmi ve škole o přestávce

Stav silnic a mostů

Děti jedou pro vodu

Foto © archiv P. Poly

Karel Čapek: Anglické listy

Anglický park

Stromy jsou snad to nejkrásnější v Anglii. Také ovšem louky a strážníci, ale hlavně stromy, krásně plecité, staré, rozložitě, volné, ctihodné a převeliké stromy. Stromy v Hampton Courtu, Richmond Parku, Windsoru a já nevím kde ještě. Možná že ty stromy mají velký vliv na torysmus v Anglii. Myslím, že udržují aristokratické pudy, historismus, konzervativnost, celní ochranu, golf, dům lordů a jiné zvláštní a staré věci. Byl bych asi náruživým labouristou, kdybych bydlil v ulici Železných balkónů nebo v ulici Šedivých cihel; ale sedě pod dubem křemelákem v Hampton Parku pocítil jsem v sobě povážlivou náklonnost uznávat hodnotu starých věcí, vyšší poslání starých stromů, harmonickou košatost tradice a jakousi úctu ke všemu, co je dosti silné, aby se udrželo po věky. Zdá se, že v Anglii je mnoho takových prastarých stromů; skoro ve všem, co tu člověk potkává, v klubech, v literatuře, v domácnostech, je nějak cítit dřevo a listí staletých, ctihodných a strašně solidních stromů. Tady vlastně člověk nevidí nic okázale nového; jenom podzemní dráha je nová, a proto asi je tak ošklivá. Ale staré stromy a staré věci mají v sobě skřítky, duchy výstřední a šprýmovné; také Angličané mají v sobě skřítky. Jsou nesmírně vážní, solidní a ctihodní; najednou to v nich nějak zaharaší, řeknou něco pitvorného, vyletí z nich drobet skřítkového humoru, a už zas vypadají vážně

jako stará kožená židle; jsou asi ze starého dřeva.

Nevím ani proč, ale tato střízlivá Anglie mi připadá nejpohádkovější a nejromantičtější ze všech zemí, které jsem viděl. Snad je to pro ty staré stromy. Nebo ne: to asi dělají trávníky. To dělá to, že se tady chodí po lukách místo po cestičkách. My ostatní si troufáme chodit jen po cestách a pěšinách; to má jistě ohromný vliv na náš duševní život. Když jsem viděl prvního gentlemana brouzdat se po trávníku v Hampton Parku, myslil jsem, že je to pohádkový tvor, ačkoli měl cylindr; čekal jsem, že pojedou do Kingstonu na jelenu nebo že začne tančit, nebo že na něj přijde zahradník a strašně mu vynadá. Nestalo se nic, a konečně i já jsem se odvážil pustit se rovnou přes louku k onomu dubu křemeláku, který stojí na začátku tohoto listu na krásném palouku. Nestalo se nic dál; ale nikdy jsem neměl pocit tak neomezené svobody jako v tomto okamžiku. Je to velmi zvláštní: tady patrně člověk neplatí za škodné zvíře. Tady není o něm ponuré mínění, že pod jeho kopyty tráva neroste. Tady má právo jít po louce, jako by byl rusalka nebo velkostatkář. Myslím, že to má značný vliv na jeho povahu a světový názor. Otvírá to záračnou možnost jít jinudy než cestou a přitom sebe sama nepovažovat za škodnou, rošťáka nebo anarchistu.

O tom všem jsem přemítal pod dubem v Hampton Parku, ale posléze i staré kořeny tlačí. Posílám vám aspoň obrázek, jak takový anglický park vypadá. Chtěl jsem tam nakreslit také jelena, ale přiznávám se, že jej z paměti nedovedu.

(red)

**Jak se vám líbil akademický den?
Která přednáška vás více zaujala,
popřípadě jak hodnotíte akademický
den ve srovnání s minulými lety?**

Jiří Habán (G6)

Přestože byly obě přednášky zajímavé, u mě určitě vyhrála přednáška druhá, o genomech. Byla poutavá, vtipná, ale hlavně zajímavá a přínosná. Občas jsem sice některým cizím slovům nerozuměl, ale na obranu pana Váchy - měl bych je znát.

Jan Ch. Kraft (G7)

Akademický den se mi velice líbil, přednášky byly velmi zajímavé! Myslím si, že v obou si mohl každý student najít něco, co ho zaujalo a obohatilo o nové znalosti. Více mě zaujala přednáška druhá, kde byla velká spousta nových informací a poznatků, které mě často velmi překvapily.

Helena Ukropcová (G7)

Letošní akademický den byl asi nejlepší ze všech, co jsem zažila, i když ta první přednáška o Středoafričské republice mě zaujala více. Ve svém pomyslném žebříčku bych ji zařadila na druhé místo - hned za přednášku, která byla tehdy o fyzice, se spoustou pokusů. Misie a misijní organizace se mi líbí, a tak mne toto téma zajímá. Ta druhá přednáška mi úplně nesesdla. Nebylo to ani tak výběrem tématu jako spíše tím, že pan Vácha toho na mě vychrlil tolik, že jsem to prostě najednou nepobrala. Pro mě osobně by bylo lepší, kdyby si vybral jednu konkrétnější věc a tu nám popsal.

Daniel Sedlák (G8)

Letošní akademický den mi připadal velmi zajímavý, zejména kvůli obsazení přednášejících. Druhá přednáška mě opravdu zaujala, ale bylo by na ni potřeba více času. Srovnávat s ostatními tento den nemohu, jelikož to byl můj první akademický den.

Anna Baldrmannová (G8)

Letošní akademický den byl skvělý, rozhodně nejlepší ze všech, které zatím byly. A která přednáška byla zajímavější? Mně připadaly obě velice zajímavé, ale co se týče nových (a možná překvapivých) informací, pak asi přednáška pana Orka Váchy.

Andrea Musilová (PL4)

Akademický den se mi moc líbil! První přednáška byla naprosto skvělá, a i když mě druhá příliš nezaujala, rozhodně se mi to líbilo více než v předešlých letech.

Lucie Kubešová (PL3)

Tohle byl můj první akademický den, takže jej nemohu srovnat s minulými ročníky. Moc se mi ale líbila první přednáška o Středoafričské republice. Byla zajímavá a potěšilo mě, že se týkala toho, jak můžeme pomoci lidem.

Jak se vám líbil letošní ples?

Viktorie Vaňková (G5)

Program na plese byl výborně zorganizovaný, téma se mi velice líbilo a skvěle jsem si zatancovala. Jediné nevýhody byly v nedostatku občerstvení na stolech a potom kapela, která hrála po půlnoci.

Jiří Procházka (G8)

Ples se mi velice líbil, nadchlo mě velice pěkně připravené předtančení a půlnoční překvapení.

Eliška Opálková (G8)

Třída G6 to měla skvěle připravené, líbily se mi fotky a kresby, kterými vyzdobili sál a samozřejmě také předtančení.

Lucie Němečková (PMP3)

Na plesu se mi líbila hudba, stínohra, půlnoční překvapení a taky fotokoutek s polaroidem.

Veronika Křížová (PMP3)

Ples byl úžasný, hrála skvělá kapela a celý program se mi velice líbil!

Mgr. Marek Štěpánek

I přes malá zaškobrtnutí (technika) jej hodnotím jen a jen pozitivně. Třída G6 vynaložila velké úsilí jak při přípravě, tak při samotném průběhu plesu. Na téma plesu („Černobílý film 20. - 30. let“ – pozn. red.) navazovala nejen výzdoba, ale také tematické oblečení pořádající třídy i většiny návštěvníků plesu. Krásný kulturní zážitek! Díky!

Mgr. Ludmila Špačková

Ples se mi moc líbil, a to i přes to, že byl na parketu často stísněný prostor. Pozvali jsme s manželem přítele, kteří na plese byli už minulý rok a moc jsme si to užili! Skvělá organizace a samozřejmě úžasné předtančení!

Markéta Solnická (G8)

Foto © www.theredlist.com

Bouře v češtině

Už když jsem vcházel do třídy, slyšel jsem spolužáky povídat si o nové látce z českého jazyka, které nerozuměli. Okamžitě jsem si představil, jak v hodině lítají blesky v podobě vět typu: „Jak to, že jste se to nenaučili? To je ale zájemců k tabuli! Nikdo nechce jedničku? Chlap jak hora a kuřka jako žabka.“

A tak se i stalo. Podívám se po třídě, všude plno bledých obličejů, pomalu ale jistě se blíží hodina češtiny. Tikot hodin mě stále více a více rozčiluje. Když se podívám na hodiny, vidím, že ručička velmi rychle běží k číslici osm. CRRRRR! CRRRRR! Paní profesorka na minutu přesně vchází do třídy s úsměvem na tváři. Rychle zapíše do třídnice a potom, jak jsem předpokládal, přijdou věty: „Tak kdopak se připravil na dnešní hodinu? Kdopak půjde dneska k tabuli? Nikdo nechce jedničku? Á, tady Filip dělá, že tady není.“ A je to pravda, skutečně jsem se snažil schovat jako myš před kočkou. Ale vstal jsem a šel k tabuli, která už mě z dálky probodávala pohledem. Když jsem vzal křídlo do ruky, ucítil jsem, že ani té se nechce nic dělat a nejrady by zůstala v poličce bez povšimnutí. Ale zrovna tento den nechtěl můj mozek pracovat. Když jsem se podíval na paní profesorku, poznal jsem, že co nevidět začne bouřka, obloha se zatáhla, mraky zčernaly a v očích paní profesorky jsme mohli vidět rozhořčení. Nevím proč, ale naštěstí bouřka brzy ustala a zbyla po ní jen krásná obloha s duhou, na tváři paní profe-

sorky jsme mohli vidět zas jen úsměv. Pro mě to znamenalo návrat na místo bez pětky.

Lavice už mě zdálky vítala a nemohl jsem se dočkat, jak se posadím do své pohodlné židle. Do konce hodiny už neproběhla žádná bouřka, a ještě jsme se i několikrát zasmáli.

Filip Cvrkal (G3)

Přestávka

Ještě 5 minut! Vteřinová ručička se líně přesunula z čísla 12 na 1, jako by už bylo po obědě. Do tašky si uklízím učebnici zeměpisu, pouzdro a sešit. Opatrnými pohyby vytahuji klíče, které mohou kdykoli vydat velmi hlasitý zvuk. Nohy vysunu z lavice a opět se dívám na hodiny. 3 minuty! Už se mi sbíhají sliny a v duchu sním o povídlím plněných buchtách, které mi šeptají: „Vem si mě, kousni si.“ Naposledy se podívám na tabuli, abych se ještě něco dozvěděl o ČR. A hurá! Zvoní!

Vyskočím z lavice, popadám líně ležící batoh a sprintuji ze třídy. Na chodbě kličkují mezi davem unavených, zrudlých studentů a učitelů s úsměvem na tváři, protože právě rozdávali samé pětky. Na dlouhé rovince prvního patra dokážu vyvinout takovou rychlost, že i kalkulačka by hlásila početní chybu. Poslední schody před jídelnou přeletím metrovým skokem a prudce zpomaluji, abych nevrátil do fronty hladových studentů. Uchopím tácek a příbor. Konečně jsem na řadě. Přiložím čip ke snímači a... Přichází velká zlost. Omylem jsem si objednal špatné jídlo - rybu.

Kde jsou mé vysněné buchty? Kde? U spolužáka na talíři...

Josef Tatiček (G3)

Jára Cimrman

Letos je to zřejmě více jak 120 let, co se narodil Jára Cimrman, největší Čech a univerzální génius. Kvůli matrikáři IV. Vídeňské farnosti Franzi Huschkovi, jenž prováděl většinu zápisů ve stavu opilosti, není jisté, zdali se manželům Cimrmanovým narodil synek roku 1857, 1864, 1867 či 1892. Na svět zkrátka přišel okolo 80. let 19. století, přesné datum jeho narození zřejmě nikdy nezjistíme.

Jára Cimrman, jakožto významný badatel a velký cestovatel, navštívil za svůj život mnoho zemí. Mimo jiné při zkoumání života polárních Samojedů minul severní pól o pouhých sedm metrů. O těchto dobrodružných výpravách sepsal značně dlouhou řádku knih. Z toho vyplývá, že Jára Cimrman byl a dodnes je největším spisovatelem české historie. Cimrman přispěl svým umem snad do každého žánru. Značným přínosem byla jeho příručka *Zuby, pohroma huby*. Napsal také mnoho básní, románů, dramát, balad i přednášek pro seniory a další. Nesmíme však zapomenout, že Cimrman psal také pohádky pro děti, například *Dlouhý, Široký a Krátkozraký* nebo *Kašpárkův hrobeček*.

Nejvíce se Jára Cimrman zapsal do historie svými vynálezy. Vynalezl například jogurt (což bohužel není v článku o jogurtu na Wikipedii napsáno), dřevou lžící, dvoudílné plavky a také CD, tedy Cimrmanův disk, jenž byl zázračně znovuobjeven v 70. letech minulého století. Mezi jeho další zásluhy patří finální podoba Eiffelovy věže, vynález označení pro

sněžné muže, a dokonce i princip internetu!

O podobě Járy Cimrmana toho víme velmi málo. Některé rysy jeho obličeje se sice dají vyčíst na jeho bustě, kterou Mistr sám stvořil, ale o jeho pravé podobě se můžeme pouze dohadovat. Co dnes víme, je to, že Cimrman byl středně velké postavy, nosil rád dlouhý kabát, na zádech měl vždy batoh, aby byl připraven do akce. Byl vynalézavý, akční a vždy připraven pomoci třetímu člověku (na druhého neměl čas). Jakkoli velký byl Cimrman cestovatel, vždy se rád vracel do Čech. Pro své sympatie k českému národu a za vlastenectví byl vězněn v německých věznicích, kde se naučil plyně česky.

Sečteno, podtrženo, Jára Cimrman byl největší vlastenec a myslitel českého národa. Vedle sv. Václava máme další osobnost, na niž jsme hrdí a k níž můžeme vzhlížet. Na závěr bych přidala slavný Mistrův epitaf: „Budoucnost patří aluminium!“

Dana Biskupová (G3)

Foto © www.radio.cz

Nedotknutelní

Plus a mínus, tak bych jednoduše popsal tyto dvě postavy z filmu *Nedotknutelní*. Phillipe a Drisse nemají téměř ani jednu společnou vlastnost, avšak jak víme z hodiny fyziky, plus a mínus se přitahují, a tyto dvě osobnosti jsou toho příkladem.

Phillipe je bohatý aristokrat, s krátkými hnědými vlasy. Před pár lety se mu stala ošklivá nehoda při skoku s padákem, a proto je upoután na invalidní vozík, ochrnutý od krku dolů. Sice toho moc nenamluví, ale má smysl pro humor. Má rád vážnou hudbu a také si rád prohlíží a kupuje obrazy. Galerie je jeho oblíbeným místem. Žije v Paříži, kde se o něj stará mnoho lidí a sluhů, ale on stejně hledá někoho sobě blízkého, kdo by se stal jeho opatrovníkem, a přitom ho nelitoval a bral ho jako zdravého člověka. Jak už asi tušíte, bude to zřejmě Drisse.

Drisse je vysoký atletický černoch, oproti Phillipovi zase až moc pohyblivý. Zrovna vyšel z vězení a mezi nejbohatší rozhodně nepatří, náleží spíše k nižší městské vrstvě francouzského obyvatelstva. Je extrovert, z ničeho si nedělá těžkou hlavu, rád se baví, poslouchá populární hudbu a okolí obšťastňuje lacinými vtípkami. Na první pohled se tedy zdá, že Drisse je osobou nejméně vhodnou na opatrování bohatého multimilionáře Phillipa.

Drisse je původně k této práci velice skeptický a vůbec si nevšímá toho, že Phillipe je ochrnutý, a nijak ho nelituje. A to je přesně to, po čem Phillipe touží! Všichni ti předchozí zdravotní bratři s ním jednali velice jemně a litovali ho nebo ho naopak využívali. Drissův přístup je však

bezprostřední a z Phillipova postižení si dělá spíše legraci. Prožívají spolu věci, které by Phillipovi jiní opatrovníci zakázali. Phillipa a Drisse se stanou dobrými přáteli a užívají si spolu mnohá dobrodružství a legraci. Jejich přátelství je i ukázkou toho, že lidský přístup nevyškoleného člověka může postiženému pomoci mnohem více než péče profesionálního zdravotního personálu.

Spojení těchto dvou osobností s odlišnými povahami a z odlišných prostředí nakonec pomohlo v životě oběma. Phillip za přítomnosti bezprostředního Drisse zjistil, že i nepohyblivý člověk nemusí ztratit smysl života, a Drisse našel pevné zázemí a trvalejší hodnoty.

Adam Křivka (G3)

Foto ©www.fdb.cz

Kde lišky dávají dobrou noc

Rodina mého otce pochází z vesnice nedaleko Velkého Meziříčí. Je to krásné prostředí kraje Vysočina, které je plné voňavých smrkových lesů, zelených hájů a kvetoucích luk. V jedné ze zapadlých vesniček na úplném kraji obce se tyčí rodný dům mé babičky. Pamatuji si, jak jsem tam jako malá holka s rodiči často jezdila.

Byl právě čas Vánoc, kdy jsme u babičky tehdy trávili pár dní. Jednu noc jsem v pokoji zůstala úplně sama, a protože jsem nemohla spát, dívala jsem se z okna. Všude kolem mne se rozprostírají závěje sněhu. Ve svitu měsíce se třpytí rampouchy visící z okapu. Připadají mi jako křišťály z pohádek. V dáli jsou vidět světýlka, která na pozadí černého lesa doslova září. Les sám působí jako obr, který je chce pohltnout, světýlka se však nebojí a svým jasem hladí oči pozorovatele. Nejkrásnější pohled se skýtá na kostel po levé straně. Nelze zcela vidět, jak se majestátně tyčí nad ostatní budovy. Řekla bych, že se kostelní věž téměř dotýká hvězd na obloze.

Moje ruce jsou jemně přitisknuty na okenice. Sklo příjemně chladí. Je mi teplo, protože za mnou v místnosti praská dřevo v krbu. Všude je cítit vůně cukroví a mandlí. Z vedlejšího pokoje jsou slyšet tlumené hlasy mých rodičů a babičky. Občas se někdo krátce zasměje, ale potom hovor znovu utichá. Můj pohled se znovu upíná na krajinu. Dva havrani se procházejí po střeše stodoly. Asi i je baví vytvářet ve sněhu stopy. V pozadí na kopci se občas objeví světlo, které zase

rychle mizí. Jsou to auta, která přijíždějí, aby dovezla své majitele zpět ze studené noci do tepla jejich domovů. Jinak je krajina zcela tichá, svěží a krásná. Je slyšet prásknutí dveří, proto si musím tento pohled rychle uschovat do paměti a jít si opět lehnout pod peřinu.

Poté, co se babička přestěhovala, jsou pro mne zasněžené kopce v tajemných nocích už jen minulostí. Nikdy však nezapomenu na dávný tajuplný dětský pohled na noční zimní krajinu.

Kateřina Buchtová (G8)

BirdmanRežie: *Alejandro González Iñárritu*

Komedie / drama

USA / Francie, 2014, 120 min

Pokaždé, když se začíná blížit uzávěrka Lercháče, zuřivě podtrhávám v novinách a časopisech recenze na filmy, otáčím se za každým billboardem na ulici (ať už mi hrozí nebezpečí přejetí autobusem při přecházení ulice, nebo v lepším případě srážka s kolemjduícím) a proklikávám se internetem rychlostí Marka Zuckerberga. Jednoduše řečeno, v tom posledním měsíci není film, kterého bych si nevšimla.

Tentokrát jsem ale nemusela hledat tak náruživě, jak je mým zvykem. Kolem tohoto kinematografického snímku byl totiž doopravdy veliký humbuk. BIRDMAN. Jedno slovo, ale už samo o sobě vás udeří do očí. Neslyšeli jste snad o něm? To nevádí, dokonce je to i dobře, protože alespoň o to víc pro vás snad tento článek nabude hodnoty. Já sama jsem tento titul celkem bez zájmu ze začátku přecházela, protože jsem si myslela, že je to jen jeden z dalších akčních sci-fi filmů. Později jsem si ale všimla jména režiséra. Alejandro Gonzáles Iñárritu. Americký režisér proslulý svými psychologickými filmy, které vás svou atmosférou naprosto pohltní, a hlavně - donutí vás zamyslet se. Jen jako zmínku použiji jeho film *21 gramů*, který dle mého patří mezi nejpovedenější snímky 21. století. Ale zpět k *Birdmanovi*. Iñárritův *Birdman* volně navazuje na stejnojmenný film ze 70. let. Vypráví příběh muže, který byl obsazen do role

superhrdiny ve filmu, který ve své době sklídl obrovský úspěch, ovšem po téměř půl století jeho hvězda slávy už dávno vyhasla.

Riggan Thompson (Michal Keaton) se tedy rozhodne oživit svou zašlou slávu uvedením své vlastní hry na Broadwayi. Sám ji režíruje a sebe obsadí do role hlavního hrdiny. Při jedné ze zkoušek je ale nešťastnou náhodou zraněn jeden z herců, a proto je Riggan přinucen hledat náhradu. Jako zachránce se objevuje na scéně Mike Shiner (Edward Norton), který je však známý svou nezvladatelností na jevišti. Mike je ale proslulým hercem (tudíž hře přinese mnohonásobně vyšší sledovanost), který na nabídku hrát v Rigganově hře kývl jen kvůli své přítelkyni Lesley (Naomi Wats), jež v divadelní hře sama hraje. Tím však začíná nezvladatelný kolotoč lidských emocí, zkratů a omylů.

I přesto, že se většina filmu odehrává v jediném prostředí, a to v prostředí divadla, má děj spád. Veliký podíl na tom má zajisté skvělá kamera (Emmanuel Lubezki), která vytváří dojem, že celý film byl natočen bez střihu. Celých 120 minut filmu drží podvědomě diváka v určitém druhu napětí a mě osobně to velmi bavilo. Ač je film prezentován jako černá komedie, salvy smíchu nečekejte. Hlavní postavy sice jedovatými poznámkami vskutku nešetří, film však zvesela nekončí. Alespoň já jej tak vnímala. A to je jeden z nejzajímavějších úkazů na tomto filmu. Má více vrstev chápání a je na každém z diváků, aby si vybral tu svoji vlastní.

Eva Kellnerová (G6)

Potká žirafa myšku a říká:

„Ty ani nevíš, jak je dobré mít takový dlouhý krk.“

„Hmmm,“ myška na to.

„Díky svému krku dosáhnu na ty nejvyšší a nejchutnější lístečky na stromě.“

„Hmmm.“

„A když je polykám, to tak krásně dlouho trvá, než to projde celým mým krkem.“

„Hmmm.“

„A když se pak napiju pramenité vody, ona tak krásně dlouho a dlouho sklouzává do žaludku a celou mne ochlazuje.“

„Hmmm,“ rozpovídá se myška, „a už jsi někdy zvracela?“

Krtek jde domů z flámu, ale nemůže pří-
mou cestou přes les, protože tam hlídají
zvířátkovské hlídky.

Tak jde za zajícem, jestli by mu nepomohl, ale ten ho jen pošle za liškou.

Ta také neví, a tak ho pošle za medvědem.

Medvěd je z toho chudák celý nesvůj, ale nechá se přemluvit a vezme krtka do náprsní kapsičky.

Jdou po lese a najednou před ně skočí hlídka a říká: „Medvěde, nepašuješ náhodou něco?“

Medvěd řekne, že ne.

„Tak nám ukaž kapsy!“

Medvěd šacuje kapsy: „No, klíče, peněženka, (plácne se přes prsa) fotka krtka...“

Rybář chytí zlatou rybkou, vytáhne ji na břeh, když tu rybkou najednou promluví lidským hlasem:

„Když mě pustíš, splním ti tři přání.“

Rybář na to kouká jako zjara, a ještě než se vzpamatuje z překvapení, vykoukne z vody jiná ryba a povídá:

„Nepouštěj ji, kecá.“

Pán má papouška a ten mluví strašně sprostě, a tak ho dá jednou za trest do mrazáku. Po chvíli mrazák otevře a papoušek pokorně říká:

„Omlouvám se za své nevhodné chování, už se to nebude opakovat. Mám jen jednu otázku. Co udělalo to kuře?“

Turecký host v Tatrách praší z okna koberec.

Jde okolo bača, zastaví se a říká: „Tak co, Aladine, nestartuje?“

David Zábaj (G6)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Jiří Habán, David Záboj, Kateřina Bielená, Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2015. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2015.